

5 februarie – 11 februarie

Isus, ancora sufletului

Textul de memorat: „Pe care o avem ca o ancoră a sufletului; o nădejde tare și neclintită, care pătrunde dincolo de perdeaua dinăuntru al Templului, unde Isus a intrat pentru noi ca înainte-mergător, când a fost făcut «Mare Preot în veac, după rânduiala lui Melhisedec»” (Evrei 6:19,20)

Evrei 5:11-6:20 întrerupe expunerea teologică a lui Pavel despre lucrarea de Mare-Preot a lui Isus în favoarea noastră. Apostolul introduce aici o avertizare severă cu privire la pericolul de a ne îndepărta de Hristos.

Se pare că oamenii se aflau în pericolul real de a aluneca pe panta autocompătimirii și a necredinței. Apostolul Pavel este îngrijorat ca nu cumva simțurile cititorilor și ascultătorilor săi să se fi tocit din cauza situațiilor dificile cu care se confruntau și, astfel, să se fi oprit din înțelegerea și din trăirea Evangheliei.

Nu este acesta un potențial pericol care ne paște pe toți, și anume acela de a ne descuraja din cauza încercărilor și de a cădea de la credință?

Aspra avertizare culminează totuși cu o încurajare duioasă. Pavel își exprimă încrederea în cititorii săi și Îl înalță pe Isus ca fiind personificarea făgăduinței de neclintit a lui Dumnezeu în ce privește mântuirea lor (Evrei 6:9-20). Acest ciclu de avertizări și încurajări este repetat în Evrei 10:26-39.

Vom analiza această alternanță și ne vom concentra asupra cuvintelor puternice de încurajare pe care Isus ni le oferă.

Duminică, 6 februarie – Să gustăm Cuvântul cel bun

1. Ce li s-a oferit celor care au crezut în Hristos cât timp I-au fost credincioși lui Dumnezeu? Evrei 6:4,5

Faptul că au fost „luminați” înseamnă că au experimentat convertirea (Evrei 10:32). Acest lucru se referă la cei care s-au întors de la „întuneric”, de sub puterea lui Satana, la „lumina” lui Dumnezeu (Faptele 26:17,18). Aceasta implică eliberarea de păcat (Efeseni 5:11) și de neștiință (1 Tesaloniceni 5:4,5). Forma verbală din Evrei sugerează că această iluminare este un act al lui Dumnezeu care a fost realizat prin Isus, „ogîndirea slavei Lui” (Evrei 1:3).

Expresiile „au gustat darul ceresc” și „s-au făcut părtași Duhului Sfânt” sunt sinonimice. „Darul” lui Dumnezeu poate să se refere la harul Său (Romani 5:15) sau la Duhul Sfânt, prin care Dumnezeu oferă harul Său (Faptele 2:38). Aceia care „au gustat” sau au „fost adăpați” din Duhul Sfânt (Ioan 7:37-39; 1 Corinteni 12:13) au experimentat „harul” lui Dumnezeu, care include puterea de a face voia Lui (Galateni 5:22,23).

A gusta „Cuvântul cel bun al lui Dumnezeu” (Evrei 6:5) înseamnă a trăi în propria viață adevărul Evangheliei (1 Petru 2:2,3). „Puterile veacului viitor” se referă la minunile pe care Dumnezeu le va face pentru cei credincioși în viitor: învierea (Ioan 5:28,29), transformarea trupurilor noastre și viața veșnică. Totuși, credincioșii încep să le „guste” în prezent. Ei au experimentat o înviere spirituală (Coloseni 2:12,13), o înnoire a minții (Romani 12:2) și viața veșnică în Hristos (Ioan 5:24).

Probabil că Pavel are în vedere generația din pustie, care a experimentat harul și mântuirea lui Dumnezeu. Generația aceea de oameni a fost „luminată” de stâlpul de foc (Neemia 9:12,19; Psalmii 105:39), s-a bucurat de darul ceresc al manei (Exodul 16:15), a trăit experiența primirii Duhului Sfânt (Neemia 9:20),

Studiu Biblic, Trim. I, 2022 – La sfârșitul acestor zile: Mesajul cărții Evrei

a gustat „Cuvântul cel bun al lui Dumnezeu” (Iosua 21:45) și „puterile veacului viitor” prin „minuni și semne” făcute cu ocazia ieșirii din Egipt (Faptele 7:36). Cu toate acestea, Pavel sugerează că, după cum neamul de oameni din deșert s-a răzvrătit împotriva lui Dumnezeu în ciuda tuturor acestor dovezi (Numeri 14:1-35), destinatarii epistolei se aflau și ei în pericolul de a face același lucru, în ciuda tuturor dovezilor despre favoarea lui Dumnezeu de care se bucuraseră.

Care este experiența ta legată de aceste versete din Evrei? De exemplu, cum ai experimentat iluminarea la care se referă textul?

Luni, 7 februarie – Cu neputință să fie înnoiți

2. Ce înseamnă să fii răstignit, potrivit textelor de mai jos? Compară Evrei 6:4-6 cu Matei 16:24; Romani 6:6; Galateni 2:24; 5:24 și 6:14.

Textul original din greacă evidențiază cuvântul „imposibil”. Este imposibil, sau „cu neputință”, pentru Dumnezeu să-i restaureze pe cei care „au căzut” pentru că Îl „răstignesc din nou [...] pe Fiul lui Dumnezeu” (Evrei 6:6). Pavel vrea să sublinieze că *nu există nicio altă cale de a fi mântuiți decât prin Hristos* (Faptele 4:12). Mântuirea prin oricare alt mijloc este la fel de imposibilă precum este imposibil ca „Dumnezeu să mintă” (Evrei 6:18) sau să-I fim plăcuți lui Dumnezeu „fără credință” (Evrei 11:6).

„A-L răstigni din nou pe Fiul lui Dumnezeu” este o expresie cu sens figurat care descrie ce se întâmplă în relația personală dintre Isus și cel credincios.

Liderii religioși L-au răstignit pe Isus deoarece El reprezenta o amenințare pentru supremația și pentru autonomia lor. Astfel, ei au sperat să-L elimine ca persoană și să distrugă un dușman puternic și periculos. În mod similar, Evanghelia contestă suveranitatea și autodeterminarea individului la cel mai de bază nivel. Esența vieții creștine este aceea de a ne lua crucea și a ne tăgădui pe noi înșine (Matei 16:24). Aceasta înseamnă să răstignim „lumea” (Galateni 6:14), „omul cel vechi” (Romani 6:6) și „firea pământească împreună cu patimile și poftetele ei” (Galateni 5:24). Scopul vieții creștine este acela de a trece printr-un fel de moarte. Dacă nu experimentăm moartea față de noi înșine, nu putem primi viața nouă pe care Dumnezeu intenționează să ne-o dea (Romani 6:1-11).

Lupta dintre Isus și firea noastră, eul nostru, este o luptă până la moarte (Romani 8:7,8; Galateni 5:17). Este o bătălie grea, care nu se câștigă dintr-o dată. Pasajul acesta nu se referă la cineva care mai cade uneori în lupta împotriva omului „vechi” și împotriva firii. Păcatul acesta se referă la acel om care, după ce a experimentat adevărata mântuire și ceea ce implică ea (Evrei 6:4,5), decide că Isus este o amenințare pentru felul de viață pe care și-l dorește și, în mod conștient, ia hotărârea de a-L răstigni, asemenea preoților din vechime. Cu alte cuvinte, atât timp cât o persoană nu decide în totalitate să se îndepărteze de Hristos, încă este speranță să fie mântuit.

Ce înseamnă să mori față de „sine”, să-ți iei „crucea”? Ce lucru îți este cel mai greu să I-l predai lui Isus?

Marti, 8 februarie – Nu mai rămâne nicio jertfă pentru păcate

Avertizarea din Evrei 6:4-6 se aseamănă foarte mult cu cea din Evrei 10:26-29. Pavel lămurește că respingerea jertfei lui Isus îi va lăsa pe cititorii săi fără niciun mijloc prin care să fie iertați de păcat, fiindcă nu există niciun alt mijloc care să ofere iertare în afară de Isus (Evrei 10:1-14).

3. Cum descrie apostolul păcatul pentru care nu există iertare? Evrei 10:26-29

Autorul nu spune că nu se mai poate face nicio ispășire pentru păcatele comise după primirea cunoștinței adevărului. Dumnezeu L-a numit pe Isus să fie Avocatul nostru (1 Ioan 2:1). Prin El avem iertarea păcatelor (1 Ioan 1:9). Păcatul pentru care nu există jertfă sau ispășire este descris ca fiind călcarea în picioare a Fiului lui Dumnezeu, pângărirea sângelui legământului și batjocorirea Duhului sfânt (Evrei 10:29). Să analizăm semnificația acestor expresii.

Expresia „va călca în picioare pe Fiul lui Dumnezeu” (Evrei 10:29) descrie actul de respingere a stăpânirii lui Isus. Titlul „Fiul lui Dumnezeu” le-a reamintit evreilor că Dumnezeu L-a așezat pe Isus la dreapta Sa și a promis să-i facă pe vrăjmașii Lui un „așternut” pentru picioarele Sale (Evrei 1:13; vezi și Evrei 1:5-12,14). Călcarea lui Isus în picioare implică faptul că apostatul L-a tratat pe Isus ca pe un vrăjmaș. În contextul argumentului pe care epistola îl aduce (Evrei 1:13), ar putea însemna că Isus a fost dat jos de pe scaunul de domnie (care este ocupat acum de cel răzvrătit) și pus ca așternut al picioarelor. Este ceea ce Lucifer a intenționat să facă în cer (Isaia 14:12-14) și ceea ce „omul fărădelegii” va încerca să facă în viitor (2 Tesaloniceni 2:3,4).

Expresia „va pângări sângele legământului” se referă la respingerea jertfei lui Isus (Evrei 9:15-22). Expresia „va batjocori pe Duhul harului” este foarte grăitoare. Termenul grecesc *enybrisas* (a insulta, a comite un ultraj) presupune manifestarea trufiei, care înseamnă „impertinență” sau „aroganță”. Acest termen se află în contrast izbitor cu descrierea despre Duhul Sfânt ca fiind „Duhul harului” și înseamnă că cel răzvrătit a răspuns ofertei de har pe care i-a făcut-o Dumnezeu cu o insultă.

Acesta se află într-o postură în care nu poate fi apărat. El Îl leapădă pe Isus, jertfa Sa, și pe Duhul Sfânt.

Miercuri, 9 februarie – Lucruri mai bune

După aspra și sincera avertizare din Evrei 6:4-8, Pavel se arată încrezător că cititorii nu au renunțat la Fiul și nici nu vor renunța în viitor. El crede că ei vor primi avertizarea și vor aduce roadele cuvenite. Ei sunt ca „un pământ” care este cultivat de Dumnezeu și care dă roadele la care El Se așteaptă. Acești oameni vor căpăta binecuvântarea de la Dumnezeu (Evrei 6:7), care este „mântuirea” (Evrei 6:9).

4. Fă o listă cu lucrurile bune pe care credincioșii le-au făcut și continuă să le faci și explică ce înseamnă. Evrei 6:9-12

Cei credincioși își arată dragostea față de „Numele” lui Dumnezeu, adică față de Dumnezeu Însuși, prin slujirea lor față de sfinți. Acestea nu sunt fapte izolate făcute în trecut, ci fapte obișnuite care continuă să fie făcute. Actele excepționale nu dezvăluie adevăratul caracter al unei persoane. Dovada cea mai grăitoare a dragostei față de Dumnezeu nu constă în faptele „religioase” în sine, ci în actele de dragoste față de semenii noștri, în special față de cei dezavantajați (Matei 10:42; 25:31-46). De aceea, Pavel îi somează pe credincioși „să nu [dea] uitării” facerea de bine (Evrei 13:2,16).

Să analizăm Evrei 6:12. Versetul acesta îi avertizează pe evrei să nu devină leneși, o caracteristică a celor care nu se maturizează și care sunt în pericol să cadă de la credință (Evrei 5:11; 6:12). Speranța nu este menținută vie printr-un exercițiu intelectual de credință, ci printr-o credință manifestată prin fapte de dragoste (Romani 13:8-10).

Pavel vrea ca destinatarii epistolei sale să imite exemplul acelor care, prin credință și răbdare, moștenesc făgăduințele. El le-a prezentat deja generația din pustie ca pe un exemplu negativ de oameni care, din cauza lipsei lor de credință și de perseveranță, nu au moștenit ce li se făgăduise. Apoi, el îl prezintă pe Avraam (Evrei 6:13-15) ca pe un model care, prin „credință și răbdare”, a moștenit făgăduințele. Lista exemplurilor bune se continuă cu oamenii credinței din Evrei 11 și atinge apogeul cu Isus, în Evrei 12:1-4. În Apocalipsa 14:12, credința, răbdarea și poruncile sunt trăsăturile care îi caracterizează pe sfinții din timpul sfârșitului.

Uneori este necesar să le adresăm cuvinte de avertizare celor pe care îi iubim. Ce putem învăța de la apostol despre responsabilitatea de a-i avertiza și încuraja pe semenii noștri?

Joi, 10 februarie – Isus, ancora sufletului

Pavel își încununează avertizarea împotriva apostaziei și încurajarea de a iubi și de a avea credință cu o frumoasă și înălțătoare expunere despre asigurarea pe care o avem în Hristos.

5. Citește Evrei 6:17-20. Ce garanție ne-a oferit Dumnezeu pentru făgăduințele Sale?

Dumnezeu ne-a asigurat în diferite moduri că Își va ține promisiunile pe care ni le-a făcut. În primul rând, El a garantat pentru făgăduința Sa cu un jurământ (Evrei 6:17). Potrivit Scripturii, jurământul făcut de Dumnezeu lui Avraam și lui David a devenit baza cea mai sigură a încrederii în bunăvoința de nestrămutat a lui Dumnezeu față de poporul Israel. Când a căutat să obțină asigurarea că Dumnezeu va ierta poporul după apostazia de la Horeb, cu vițelul de aur, Moise s-a referit la jurământul pe care Dumnezeu i-l făcuse lui Avraam (vezi Exodul 32:11-14; Geneza 22:16-18). Punctul forte implicit al rugăminții sale a fost faptul că jurământul lui Dumnezeu era irevocabil (Romani 9:4; 11:28,29).

În mod similar, când psalmistul a mijlocit înaintea lui Dumnezeu pentru poporul Israel, el a făcut apel la jurământul pe care Dumnezeu i-l făcuse lui David. Dumnezeu spusese: „Nu-Mi voi călca legământul și nu voi schimba ce a ieșit de pe buzele Mele. Am jurat odată pe sfințenia Mea: să mint Eu oare pe David? Sămânța lui va dăinui în veci; scaunul lui de domnie va fi înaintea Mea ca soarele; ca luna va dăinui pe vecie și ca martorul credincios din cer” (Psalmii 89:34-37). Potrivit Noului Testament, ambele jurăminte și-au găsit împlinirea în Isus, sămânța lui Avraam, care S-a înălțat și S-a așezat pe tronul lui David (Galateni 3:13-16; Luca 1:31-33,54,55).

În al doilea rând, Dumnezeu a garantat pentru promisiunile pe care ni le-a făcut prin faptul că L-a așezat pe Isus la dreapta Lui. Înălțarea lui Isus are scopul de a întări făgăduința care le-a fost făcută credincioșilor, fiindcă Isus S-a înălțat la cer „pentru noi ca înainte-mergător” (Evrei 6:20). Deci, înălțarea la cer dovedește certitudinea mântuirii pe care ne-o dă Dumnezeu. Ca Isus să poată ajunge la slavă, Dumnezeu L-a trecut prin suferința de a gusta „moartea pentru toți”, ca „să ducă pe mulți fii la slavă” (Evrei 2:9,10). Prezența lui Isus înaintea Tatălui este o „ancoră a sufletului” (Evrei 6:19), care a fost prinsă de scaunul de domnie al lui Dumnezeu. Onoarea guvernării lui Dumnezeu a fost pusă ca zalog pentru împlinirea promisiunii pe care ne-a făcut-o prin Isus.

De ce gândul că Dumnezeu ți-a făcut un jurământ ar trebui să fie suficient ca să ai asigurarea mântuirii, chiar și atunci când te simți nevrednic?

Vineri, 11 februarie – Un gând de încheiere

Citește capitolul „Ioan, apostolul iubit”, din *Faptele apostolilor*, și capitolul „Juda”, din *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Isus*, de Ellen G. White.

„Lupta împotriva eului este cea mai mare și cea mai grea luptă dintre câte s-au dus vreodată. Capitulara eului, supunerea totală față de voia lui Dumnezeu implică, în mod inevitabil, o luptă. Înainte de a fi înnoită în sfințenie, inima trebuie să I se supună lui Dumnezeu.” - Ellen G. White, *Calea către Hristos*, p. 43.

„Ioan a dorit să ajungă asemenea lui Isus și, sub influența transformatoare a iubirii lui Hristos, el a devenit blând și smerit. Eul era ascuns în Isus. Mai presus de oricare dintre tovarășii săi, Ioan s-a supus puterii acelei vieți uimitoare [...]. Iubirea profundă a lui Ioan pentru Hristos era ceea ce îl făcea întotdeauna să dorească să fie cât mai aproape de El. Mântuitorul îi iubea pe toți cei doisprezece, dar Ioan era spiritul cel mai primitiv. El era mai tânăr decât ceilalți și, cu o încredere mult mai mare ca aceea a unui copil, și-a deschis inima lui Isus. [...] De pe fața sa, frumusețea sfințeniei care îl transformase strălucea cu o strălucire asemănătoare celei a lui Hristos. În adorare și iubire, el L-a privit pe Mântuitorul până ce asemănarea cu Hristos și părțasia cu El au devenit singura lui dorință, iar în caracterul său s-a reflectat caracterul Învățătorului său.” - Idem, *Faptele apostolilor*, pp. 544, 545.

STUDIUL LA RÂND – BIBLIA ȘI CARTEA EVANGHELIZARE

Biblia: Geneza 17-23

1. Despre ce femeie s-a spus că va deveni „mama unor neamuri întregi”?
2. Ce fel de persoane au înconjurat casa în care Lot i-a găzduit pe îngeri?
3. Cu ce fel de inimă și cu ce fel de mâini declară Abimelec că a lucrat față de Sara?

4. Câți ani a trăit Sara?

Evanghelizare, Secțiunea 17, subcapitolul „Lucrarea pentru cei din zonele turistice”

5. Ce fel de misionari sunt necesari în zonele turistice frecventate pentru sănătate și pentru plăcere?